

**Uchwała Nr IV/34/15
Rady Powiatu w Goleniowie
z dnia 26 marca 2015 r.**

w sprawie rozpatrzenia skargi

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2013, poz. 595 i 645 z 2014 r. poz. 379 i poz. 1072) oraz w związku z art. 228, art. 229 pkt 4 i art. 237 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) oraz w związku z § 19 ust. 2 Statutu Powiatu Goleniowskiego (Dz. Urz. Woj. Zach. z 1999r. Nr 3, poz. 24; z 2000r. Nr 13, poz. 126; z 2001r. Nr 36, poz. 833; z 2002 r. Nr 23, poz. 391, Nr 52, poz. 1140; z 2003r. Nr 1, poz. 14; z 2004 r. Nr 5, poz. 62, Nr 83, poz. 1468; z 2007r. Nr 95, poz. 1651, Nr 105, poz. 1808)

Rada Powiatu w Goleniowie uchwała, co następuje:

§ 1. Po rozpatrzeniu skargi mieszkańca Stargardu Szczecińskiego z dnia 06 grudnia 2014 r. na działalność dyrektora Domu Pomocy Społecznej w Nowogardzie uznaje się skargę za bezzasadną.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu w Goleniowie.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Powiatu

Kazimierz Ziemba

Uzasadnienie uchwały o negatywnym rozpatrzeniu skargi

W dniu 9 grudnia do Starostwa Powiatowego w Goleniowie wpłynęła skarga mieszkańca Stargardu Szczecińskiego datowana na dzień 6 grudnia 2014 r. W dniu 8 stycznia 2015 r. Skarżący ponowił skargę w przedmiocie zarzutu bezprawnego naciskania na Skarżącego na wymeldowanie podopiecznego z DPS. Oba pisma skierowano do Sekretarza Powiatu w Goleniowie. Mając na uwadze treść przepisu art. 229 pkt 3 KPA stwierdzono właściwość Rady Powiatu do rozpoznania objętej pismami skargi (tożsamość zarzutów uprawnia do rozpoznania obu pism łącznie jako jednej skargi uzupełnionej w dniu 8 stycznia 2015 r.)

Przedmiotem skargi jest postępowanie dyrektora Domu Pomocy Społecznej w Nowogardzie. Skarga koncentruje się na negatywnym nastawieniu wobec Skarżącego i osoby znajdującej się pod jego opieką, wyrażającym się w bezprawnym w ocenie Skarżącego domaganiu się od Skarżącego wymeldowania podopiecznego z uwagi na przeniesienie podopiecznego do zakładu zamkniętego w innej miejscowości na mocy postanowienia sądu opiekuńczego oraz w domaganiu się zabrania przez Skarżącego mienia pozostawionego przez podopiecznego w placówce.

Dyrektor jednostki ustosunkowując się do wniesionej skargi uzasadniła treść prośby o wymeldowanie wynikała z faktu niezamieszkiwania podopiecznego w DPS oraz utraty przez niego statusu żądania wymeldowania podopiecznego Skarżącego treścią przepisów art. 33 i 24 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności oraz faktem, iż podopieczny ma ustanowioną nieodpłatną służebność mieszkania a brak wymeldowania (niemożliwego na wniosek DPS) skutkować może roszczeniem podopiecznego o „wpuszczenie” do DPS.

Analizując stan faktyczny pod względem przepisów aktualnie znajdujących zastosowanie wskazać należy, iż zgodnie z przepisem art. 15 ust. 1 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych, osoba, która opuszcza miejsce pobytu stałego lub czasowego trwającego ponad 3 miesiące, jest obowiązana wymeldować się w organie gminy, właściwym ze względu na dotychczasowe miejsce jej pobytu, najpóźniej w dniu opuszczenia tego miejsca.

Przepis ten w konsekwencji statuuje obowiązek dokonania wymeldowania w wypadku zaistnienia przesłanek w nim wymienionych. Wskazać należy, iż w przepisie nie wskazano na dobrowolność opuszczenia miejsca pobytu jako dodatkową przesłankę obowiązku, tym niemniej orzecznictwo okoliczność tę szczególnie akcentuje.

Oceniając dostępne orzecznictwo oraz okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, iż zmiana miejsca pobytu podopiecznego nastąpiła na podstawie przepisów kodeksu karnego wykonawczego, w związku z umorzeniem wobec niego postępowania karnego z uwagi na przesłankę wymienioną w przepisie art. 17 § 1 pkt 2 KPK. Utrudnia to bezpośrednio zastosowanie w sprawie orzecznictwa odnoszącego się do wymeldowania w związku z pozbawieniem wolności na podstawie orzeczenia sądowego, albowiem pozbawienie wolności jako karę dzieli z pozbawieniem wolności tytułem środka zabezpieczającego właśnie element winy osoby wolności tej pozbawionej, tak akcentowany w orzecznictwie dopuszczającym pozbawienie wolności jako przesłankę równoważną dobrowolności opuszczenia.

Tym niemniej bezspornym jest, iż podopieczny Skarżącego nie przebywa w miejscu, w którym posiada zameldowanie na pobyt stały, w związku z czym organ wystąpił do właściwego sądu o wydanie orzeczenia w kwestii stosownego zobowiązania Skarżącego – sprawa jest w toku.

W przedmiotowej sprawie brak jest zatem przesłanek dla uwzględnienia skargi, skoro pogląd prezentowany przez Dyrektora DPS o istnieniu obowiązku wymeldowania w sprawie trudno uznać za podnoszony z przyczyn niechęci wobec Skarżącego, albowiem został on uzasadniony szczegółowo a uzasadnienie, jest logiczne i odnoszone do znanej organowi wykładni przepisów prawa. Postępowanie Dyrektora DPS jest w ocenie organu wyrazem dbałości o interes kierowanej jednostki i nie narusza przepisów prawa a nie stwierdzono, by było ono powodowane przez inne czynniki.

Mając to na uwadze skargę należało uznać za bezzasadną, o czym należy powiadomić Skarżącego przesyłając mu odpis wniesionej skargi z pouczeniem o treści przepisu art. 239 §1 KPA „W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadomiania skarżącego.”

Opracowała: Komisja Rewizyjna